

KAPITEL 4

PÅ UNIVERSITETET

Min mor døde, da jeg var 17 år gammel. Jeg var ved at forberede min afrejse til universitetet i Ingolstadt, hvor jeg skulle studere naturvidenskab, da tragedien ramte vores lykkelige familie.

Elizabeth, som mine forældre adopterede, da hun var lille, og som derfor var vokset op hos os, var blevet alvorligt syg med skarlagensfeber. På de værste dage veg min mor ikke fra hendes side, og hendes kærlige pleje blev på en gang belønnet og straffet; Elizabeth kom sig, men få dage senere var min mor selv hed af feber. Hun døde en solrig dag i foråret.

Sammen med min far og Elizabeth sad jeg og holdt hendes hånd, da hun åndede ud for sidste gang, og jeg kan tydeligt genkalde mig følelsen. Sorg, naturligvis, men også harme. Det var ikke retfærdigt. Det var ikke retfærdigt, at en god og elskelig kvinde, der kun tre år tidligere var blevet mor igen, skulle miste livet på grund af en usevelsk handling. Hvad var det for en gud, der tillod den slags?

Gennem vinduet kunne jeg se min yngre bror, William, løbe rundt med en bold i haven. Han var for lille til at forstå, hvad der var sket. Han begreb ikke dødens endegyldighed, og min vrede tiltog ved tanken om, at han aldrig ville lære vores mor rigtigt at kende. For ham ville hun ikke være andet end et udvisket minde. Et maleri, der hang i stuen. En historie, der blev fortalt af os andre.

Jeg bad min far og Elizabeth om at få en stund alene med min mor. Som ikke længere var min mor. Livet havde forladt hende, og det, der lå tilbage i sengen, var et tomt hylster. Det, der havde været hende, var væk. Den hånd, jeg havde holdt, og som så ofte havde strøget min kind kærligt og trøstende, var nu en livløs ting. Jeg forestillede mig, at hun åbnede øjnene.

Nej, det passer ikke. Jeg forestillede mig, at jeg fik hende til at åbne øjnene. Den proces, jeg lige havde været vidne til ... Den sidste udånding. Overgangen fra levende til død. Var det på nogen måde muligt at vende den om? At tvinge hjertet til at slå igen? At få blodet til atter at løbe i årerne? At sætte åndedrættet i gang, få hendes læber til at smile og hendes arme til at lægge sig om mig? Hvad var det, der tændte livets gnist? Og kunne det lade sig gøre at kopiere processen?

Jeg har altid interesseret mig for den mere ... spektakulære side af naturvidenskaben, men det var i det øjeblik, at tanken for alvor rodfastede sig. Der, det gik op for mig, at dét skulle være målet for mine kommende studier. Så meget havde man allerede opdaget, men jeg ville opdage mere. Tænk, om jeg kunne fjerne det uopretteligt onde, som døden er, og gøre det menneskelige legeme usårligt. Tænk, om jeg kunne finde en metode, der kunne tøjle selve livets princip og omskabe dødt til levende.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg blev stående der ved min mors

seng, men mørket var faldet på, da der lød en stemme henne fra døren.

“Victor?” Det var Elizabeth. Min fremtidige hustru. Det havde været min mors sidste ønske, at vi skulle gifte os, og jeg havde svaret, at der var intet, jeg hellere ville. Med spæd stemme havde hun talt om børnebørn og livet, der fortsatte, og jeg havde smilet, mens jeg græd indvendigt.

“Bebrejder du mig?” spurgte Elizabeth og stillede sig ved siden af mig.

“Bebrejder dig?” gentog jeg overrasket. “Hvad mener du?”

Så gik det op for mig. Hendes sygdom. Mor, der havde plejet hende og betalt den ultimative pris for det.

“Du godeste, nej.” Jeg tog hendes hånd. “Sådan må du ikke tænke. Sådan må du *aldrig* tænke.”

Hun nikkede, men sagde ikke mere. Det gjorde jeg heller ikke. Jeg agtede at opfylde det løfte, jeg havde givet min mor om at gøre Elizabeth lykkelig, men lige nu var det helt andre tanker, der optog mig.

Jeg forstod den blasfemiske karakter, mit sigte havde, og jeg fortalte ingen om mine planer. Ikke engang min bedste ven, Henry, som jeg havde kendt fra barnsben. Også han ønskede at studere ved universitetet, omend et helt andet felt end mit, og jeg havde sådan håbet på hans selskab. Hvis der var nogen, der kunne gøre mig i godt humør, så var det Henry. Men beklageligvis tvang hans far ham til at blive i Genève for at passe familiens købmandsgård.

En tidlig efterårs morgen, nogle måneder efter min mors begravelse, tog jeg afsted.

De var der alle sammen. Min far med et stolt skær i blikket. Elizabeth med William på armen, stadig ny i rollen som mor. Henry, der trak mig ind i en omfavnelse, da jeg tog hans hånd.

“Jeg er ikke færdig med at overtale min far,” sagde han, og jeg mærkede hans tommelfinger flytte sig og trykke på det bløde sted mellem min tommel- og pegefinger. Sådan havde vi gjort, siden vi var små. Vores hemmelige tegn for et afgivet løfte. “Det skal nok lykkes på et tidspunkt.”

“Jo før, jo bedre,” sagde jeg.

Jeg så på dem en sidste gang, inden jeg steg ind i diligencen, og når jeg tænker på dem, er det dét billede, jeg ser for mig. Smilende og vinkende og uvidende om den rædsel, der lurede på os alle.

Der skulle gå seks år, før jeg vendte hjem.

Seks år, og verden var ikke længere den samme.

Siden da har tanken ofte strejft mig. Nej, jeg bebrejdede ikke Elizabeth for vores mors død, naturligvis gjorde jeg ikke det, men jeg kan ikke lade være med at spekulere. Hvad nu, hvis Elizabeth ikke var blevet syg? Så havde vores mor stadig været iblandt os, og jeg ville aldrig være gået den ugudelige vej i mine studier. Eller ville andre begivenheder alligevel have sporet mig ind på de baner? Er vores liv dikteret som begivenhederne i en bog? Er vi ikke andet end dukker, der dirigeres, og tråde, der trækkes i? Er vores vilje fri, eller er den styret som en isflage, der drives hen over havet af strømmen og bølgerne? Hvem eller hvad skaber os og de tanker, der falder os ind? De beslutninger, vi træffer?

Jeg ville ønske, at min mor ikke var død den dag.

Jeg ville ønske, at ...

* * *

Universitetet blev ikke bare mit nye hjem. Det blev mit liv. Der, omgivet af tunge bøger, visioner og ideer, rodfæstede mit sigte

sig yderligere. Jeg havde sat mig et mål, og intet kunne få mig til at afvige fra det. Henry havde måske kunnet få mine tanker i en anden, lysere retning, men Henry var der ikke.

I starten spurgte mine medstuderende mig flere gange, om jeg ville med dem på værtshus. "Al den lærdom har godt af at blive marineret i øl og kvindelår," sagde en af dem og forsøgte grinende at trække mig med. Jeg sagde, at jeg ikke var interesseret. "Fromme Frankenstein," lød det hovedrystende svar. "Du ved ikke, hvad der er godt for dig."

De gik én vej, jeg gik en anden, og efter nogen tid stoppede de helt med at spørge. Jeg vidste, at de hviskede bag min ryg. At de rullede med øjnene og betragtede mig som en særling. Jeg kunne ikke være mere ligeglad. Det var mig, som aviserne i sidste ende ville skrive om, ikke dem. Mig, der var ude på den store opdagelsesrejse, ingen tidligere havde foretaget.

Dage og nætter, uger og måneder forsvandt i bøger, studier, formler og forsøg. Forelæsningerne i universitetssalene om dagen blev afløst af mit eget fordækte arbejde om natten. Jeg sov kun lidt og spiste endnu mindre. Jeg modtog adskillige breve hjemmefra, men glemte ofte at besvare dem, ja, endda at læse dem. Sommetider forekom mit tidligere liv i Genève som noget, jeg havde drømt. Nu var jeg vågnet og måtte udnytte hvert øjeblik. Jeg arbejdede som besat.

Tvivlede jeg nogensinde på, om det, jeg havde sat mig for, kunne lade sig gøre? Ja.

Var jeg nogensinde ved at give op? Nej.

Hvert et nederlag, hver en blindgyde, hvert et fejlslagent eksperiment fik mig kun til at klø hårdere på. En dag standsede jeg en af professorerne på gangen og overfaldt ham med spørgsmål. Jeg havde ikke sovet hele natten, og jeg husker min tiltagende vrede

og frustration over hans ubrugelige svar. Hvordan kunne de kalde sig selv lærde? De vidste jo ingenting!

"Hvad laver De?" spurgte jeg forvirret, da professoren pludselig veg tilbage med hænderne op foran sig.

Han rømmede sig og sænkede hurtigt armene. Så rystede han på hovedet og skyndte sig videre. Først senere gik det op for mig, at han i et øjeblik havde troet, at jeg ville slå ham.

For at finde årsagen til liv var jeg nødt til at ty til dets modsætning, og jeg tilbragte utallige timer i gravhvælvinger og lighuse for at observere og forstå kødets forfald. Jeg betragtede ormene, deråd af det, der engang havde været levende. Et mareridtsscenario for nogen, men for mig var der noget overordentlig smukt ved processen. Det var årsag og virkning, der udspillede sig for øjnene af mig. Liv, der blev til død, og død, der blev til liv, og jeg følte mig mere hjemme i dette selskab end i forelæsningsalen med mine medstuderende. Og det var der i mørket, omgivet af dødens forrådnelse og livets opstandelse, at lyset en nat gik op for mig. Det var, som om solen brød igennem et tungt skydække, en ren, glasklar åbenbaring, og fra det ene øjeblik til det næste – tre lange år inde i mine studier – samlede alle brikkerne sig i mit hoved.

Jeg havde overværet forelæsninger – eller seancer er måske et mere korrekt ord – hvor fremtrædende videnskabsmænd, der var slået ind på de samme tankebaner som jeg, brugte elektriske impulser til at få døde dyr til at spjætte. Et frølår, der sparkede, en kattehale, der viftede. Det var dog ikke andet end simpel mekanik og havde intet med liv at gøre. Tæt på omsonst pjat, men ikke helt, og jeg indså, at løsningen på mit problem lå i kombinationen af den moderne videnskab, kemiske processer, gamle alkymisters optegnelser og de umådelige kræfter, naturen omgiver os med.

Nærmere vil jeg ikke komme ind på det. Jeg fortæller min frygtelige historie, men den del af fortællingen afslører jeg ikke, om jeg så får en skarpladt pistol for panden. Livets hemmelighed vil dø sammen med mig, så ingen andre begår den samme fejl. Nogle gåder er det ikke meningen, man skal løse, men jeg ... Jeg løste den. *Jeg løste den!*

KAPITEL 5

SKABERSEN AF MONSTERET

Mit indledende forsøg var med et hestehjerte, og jeg kan stadig se det for mig.

Først en livløs klump. Dødt, blodigt kød, intet andet.

Så ...

Bevægelsen.

Lyden.

Hjerteslagene.

Det var levende. Det var dødt, og nu var det levende, og jeg havde lyst til at åbne vinduet og råbe min triumf ud over hele byen.

Den nat faldt jeg i søvn med et smil. Jeg drømte om min mor. Drømte, at hun åbnede øjnene og lagde sine arme om mig.

***

Andet forsøg – en hund.

Jeg så den fra vinduet i mit sovekammer. Jeg var vågnet tidligt og sad og grublede over, hvad mit næste skridt skulle være, da der lød et smertefuldt hyl. Jeg kiggede ned og så, at en gadekøter var blevet ramt af en dilligence. Vognen skramlede videre hen over brostenene og forsvandt i morgendisnen, mens hunden – en grå, forpjusket bastard – forsøgte at humpe væk. Den kunne ikke støtte på sit højre forben, og dens ryg så ud til at have fået et knæk. Efter få meter sank den sammen.

Jeg trak hurtigt i tøjet og løb ned på den endnu mennesketomme gade. Hunden lå der endnu, men den trak ikke længere vejret. På de få minutter, der var gået, var den død af sine kvæstelser, og jeg blev atter slået af den storhed, der er i både livet og døden – disse to brødre, der lever side om side uden nogensinde at mødes. En hårfin skillelinje, der var som en stålmur, intet menneske kunne bryde.

Bortset fra mig:

Lidt blod dryppede ud af hundens ene øre, da jeg samlede den op. Den var slap og tung i mine arme, og jeg spekulerede på, om livet kunne have en negativ vægt?

Jeg skyndte mig tilbage til kollegiet og mit laboratorium, som jeg i hemmelighed havde indrettet oppe på loftet, og anbragte det døde dyr på bordet. Hestehjertet havde jeg haft i en beholder med konserverende væske for at undgå forrådnelse, men det var ikke nødvendigt i dette tilfælde.

Hunden så fredfyldt ud, som den lå der. Det var ikke til at se, at de sidste minutter af dens liv havde været ren pinsel.

Jeg fandt de livgivende instrumenter frem, koblede dem til dyret og satte processen i gang. Med hamrende hjerte og svedige håndflader trådte jeg tilbage, mens jeg stirrede på hunden.

Et minut gik.

To.

Ingenting.

Ingenting.

Jeg forstod det ikke. Kunne jeg have forbundet instrumenterne forkert? Var der en løs forbindelse et sted? Duede mine beregninger ikke, når det gjaldt et helt legeme, der skulle vækkes?

Skuffet og frustreret skulle jeg til at koble instrumenterne fra. Så – i nøjagtig samme øjeblik som morgensens første solstråler skyllede ind i kammeret – åbnede hunden øjnene.

Den løftede hovedet en anelse og prøvede at rejse sig. Det kunne den ikke. Jeg havde hentet den tilbage fra de døde, men processen havde ikke haft nogen helende virkning, og hundens krop var stadig ødelagt efter mødet med vognhjulet. Rygsøjlen var knust, mindst to af benene var brækket, og de indre blødninger fik atter blodet til at løbe ud af dens øre. Så begyndte hunden at skribe. Skribe, som jeg aldrig har hørt noget væsen skribe før. Udtrykket i dens blik var en frygtelig blanding af rædsel, smerte og vanvid, og da jeg instinktivt forsøgte at berolige den, snappede den ud efter mig. Den forsøgte at kæmpe sig på benene. Nu piblede blodet også fra dens snude, og rød fråde skummede om munden.

Jeg stirrede på døren til kammeret, frygtede, at mine medstuderende om lidt ville komme løbende ind, hidkaldt af kræets skrækelige hyl.

Jeg vendte mig atter mod hunden, der vred sig på bordet i usigelig lidelse. Igen var dens tænder lige ved at få fat i mig, da jeg greb den om nakken og med skalpellen skar dens strube over. Et øjeblik var jeg bange for, at jeg ikke ville kunne slå den ihjel. At det liv, jeg havde skænket den, ikke bare kunne slukkes igen.

Men det kunne det. Hunden sank sammen på bordet i en blodig bunke, død for anden gang.

Sveden haglede af mig, og mit hjerte slog som en næve i mit bryst. Jeg må have lignet en galning, som jeg stod der. Sølet til i blod med en skalpel i min rystende hånd – og et smil på læberne.

Det var lykkedes. Jeg havde gjort det. Jeg havde besejret selve døden, og jeg mærkede en svimlende fornemmelse indeni.

Jeg betragtede den elendige skabning, der igen havde fundet fred, mens jeg spekulerede på, hvad mit næste skridt skulle være. Ja, jeg kunne vække de døde, men til hvad nytte? Hvis de – ligesom hunden – var død af kvæstelser, eller hvis de – ligesom min mor – var død af sygdom, hvad var det så for et liv, jeg bragte dem tilbage til? Et smertehelvede, man kun ønskede at blive udfriet fra. Døden havde altid en årsag, og den årsag stod det trods alt ikke i min magt at ændre. Jeg kunne tænde livets gnist, men det involverede hverken en helende eller foryngende effekt.

Hvad skulle jeg da bruge min nyerhvervede viden til?

Svaret kom til mig, idet mit blik faldt på skabet med mine remedier og mit værktøj. For der – genspejlet i skabslågens mørke glas – så jeg mig selv. Et raskt og sundt menneske med mange år foran sig, og selv om det var længe siden, jeg havde bedt min aftenbøn, så kom jeg til at tænke på ordene fra skabelsesberetningen. Hviskede dem langsomt for mig selv, mens tanken tog form: "Og Gud skabte mennesket i sit billede. I Guds billede skabte han det."

Et menneske. Jeg ville skabe et menneske. Bygge det fra grunden. Det ville være det ultimative eksperiment, og når væsenet åbnede sine øjne – når det for første gang så livets lys – ville det hylde mig som sin skaber. Elizabeth havde ofte snakket om, hvor mange børn hun ønskede sig, men når jeg vendte hjem, ville jeg

allerede være far, og mit smil voksede til latter, idet jeg strøg den døde hund over pelsen.

Snart ville mit navn være på alles læber.

* * *

Igen forsvandt jeg ind i min egen verden, denne gang endnu dybere end før.

Jeg forsøgte stadig at passe mine studier, men oftere og oftere blev jeg væk fra forelæsningerne under påskud af, at jeg var syg. En løgn, der var let at sælge, tænkte jeg, når jeg så det vrage, der mødte mig i spejlet. Mørke rande under rødsprængte øjne. Bleg, usund hud bag tjavset skæg. Mit natlige arbejde havde efterhånden sat sit aftryk og fik mig til at ligne en slavearbejder i minerne.

Mine medstuderende gik i større og større buer uden om mig, hvilket passede mig glimrende, men på et tidspunkt standsede en af dem foran mig: Ham, der i sin tid havde forsøgt at hive mig med på værtshus. Jeg kunne ikke huske hans navn.

"Hvad skal der blive af dig, Frankenstein?" spurgte han og skævede med et smil til sine kammerater, der stod et stykke væk. Som var henvendelsen en udfordring, han havde taget imod.

Jeg svarede ikke. Betragtede ham bare. Hans kropps proportioner. Tænkte på at lægge et snit hen over hans brystkasse og tvinge ribbenene fra hinanden. Tænkte på at lægge hænderne om hans dunkende hjerte. Tænkte på, hvor mange slag der mon var tilbage i det. Hvad ville han sige, hvis han vidste, at jeg kunne slå ham ihjel og vække ham til live igen?

"Stakkels Frankenstein," sagde han og sukede. Han havde pæne tænder. Et kønt ansigt. Hvorfor syntes jeg, det var kønt?

"Hvad afgør, om noget er smukt eller grimt? Du har jo fuldstændig glemt, hvordan man lever."

Jeg er ikke helt sikker, men jeg tror, at ordene fik mig til at smile. Måske endda le. "Nej," sagde jeg. "Men jeg har glemt, hvordan man dør."

Han stirrede på mig, som var jeg en af de sygdomsinficerede laboratorierotter. Så viftede han en hånd foran næsen. "Tag dig et bad, Frankenstein. Du stinker."

Han trak sig tilbage til sine kammerater. På denne afstand forvandlede min manglende søvn dem til formløse skikkelser, der gled væk som genfærd ved daggry. Jeg snusede til mit tøj og indså, at han havde ret.

Derefter gjorde jeg et halvhjertet forsøg på at rette lidt op på mit omdømme. Men selv når jeg mødte op til forelæsningserne, så var professorernes stemmer ikke andet end fjern summen i mine ører, for i tankerne var jeg et andet sted. I mit laboratorium i selvskab med det væsen, jeg var ved at konstruere.

Jeg så intet andet.

Jeg hørte intet andet.

Jeg opfattede intet andet.

Den del er vigtig at forstå.

Jeg opfattede *intet* andet.

Det, jeg var ved at bygge ... Det, der langsomt tog form på loftsværelset ... Det var, som om jeg lagde brikker i et puslespil, og jeg så kun dem. Brikkerne. Jeg var så fokuseret på at få enkelt-delene til at passe sammen, at jeg ikke havde øje for selve *billedet*. Helheden. Og i takt med at nye ideer og påfund faldt mig ind, ændrede motivet sig radikalt. Jeg ved ikke, hvilken gal muse der inspirerede mig, men tanken slog mig allerede i eksperimentets tidlige fase: Hvorfor nøjes med at skabe et menneske? Hvorfor

ikke skabe noget, der var *mere* end et menneske? En ny og forbedret art, der var mere robust, mere adræt, mere udholdende.

Gud skabte mennesket af jord, jeg kunne skabe det af jern.

Jeg indsamlede knogler og kropsdele fra lighthouse, kirkegårde, hospitaler, dissektionsstuer og slagtehaler. I ly af mørket åbnede jeg tilsømmede kister og hentede hængte mænd ned fra galgerne.

Jeg besluttede mig for at gøre min skabning større end et normalt menneske og forlængede rygsøjlen med over en halv meter. Gav lemmerne et ekstra led som benene på en edderkop. Kraniet bestod af flere, som jeg svejsede sammen, så det passede proportionelt til det enorme korpus.

Jeg sammensatte skelettet først, blandede knoglerne fra mennesker og dyr, mest heste og okser. Dernæst blev muskler og sener hæftet på. Tarme, spiserør, mavesæk, lever, lunger, nyrer, hjerte. Nerver og arterier i et labyrintisk netværk. Øjeæbler og trommehinder, tunge, læber og tænder. Så hjernen, som der var plads til to af i det store kranium. Huden blev syet på med nål og tråd. Menneskehud, men visse steder dyreskind. Negle på fingrene, som jeg havde lavet syv af på hver hånd. Og blod. Spandevist af blod.

I halvandet år arbejdede jeg utrætteligt på mit projekt, som jeg holdt hemmeligt for alt og alle. Brevene fra min familie lå i en ulæst bunke på gulvet. Af og til faldt jeg i søvn på laboratoriet og sov hen over arbejdsbordet, omgivet af store kar med knogler, blod og indvolde.

Halvandet år, hvor mit eneste selskab var den skabning, jeg var ved at stykke sammen.

Halvandet år, hvor jeg var forsvundet fra omverdenen.

Havde jeg dog bare i løbet af den tid indset, at jeg også var forsvundet for mig selv.

KAPITEL 6

MONSTERET LEVER

En dyster nat i november var min skabning omsider færdig. Jeg trådte dog ikke tilbage for at beundre resultatet af mit slid, for mit arbejde var endnu ikke tilendebragt. Først nu skulle mine anstrengelser for alvor stå deres prøve.

Jeg samlede livets værktøj og forbandt det til det kolossale væsen, der lå ubevægelig på arbejdsbordet. Regnen trommede hidst mod vinduerne, og lynene oplyste laboratoriet i skærende glimt, da jeg startede processen.

Mine hænder rystede. Nu kunne jeg ikke gøre andet end at vente.

Vågn op, tænkte jeg. Vågn op.

Vinden fik vinduesrammerne til at rasle, som om der stod nogen derude og krævede at blive lukket ind.

Vågn op!

I det samme bragede et kolossalt tordenskrald med en sådan styrke, at jeg mærkede gulvbrædderne dirre under mig. Endnu et

lyn blitzede, og i det sekund, hvor alting var som skåret ud af det hvide lys, var det pludselig, som om jeg så skabningen for første gang. Som om det først nu for alvor gik op for mig, hvad jeg havde bygget.

Den massive brystkasse, der var dækket af gusten hud og lapper af dyreskind.

De vældige arme og ben, der kunne bøjes i umulige vinkler.

En gennemført grotesk krop, der var som noget fra en anden verden, en ujordisk hæsleghed.

Men værst af alt ...

Hovedet ... Ansigtet ... Det deforme kranium, det var så forvredet i sine proportioner, at det kun svagt mindede om et menneskes. Næsen og det fremstående kæbeparti, der var som snuden på et rovdyr. Munden, der stod let åben og synliggjorde de dobbelte rækker af lange tænder. Stride totter af sort hår. Arrene og de grove sting, der bugtede sig som trådene i et flosset spindelvæv. Jeg havde samlet skabningen som et puslespil, og det var det, han lignede – et puslespil. Men et, hvor brikkerne ikke passede og var blevet tvunget sammen med djævlens vold og magt.

Jeg begreb ikke, hvad der var gået af mig, eller hvorfor jeg ikke havde indset det noget før. Men i det øjeblik stod det lige så klart for mig som lyset fra de gnistrende lyn.

Jeg havde ikke bygget et menneske.

Jeg havde bygget et mareridt.

Et monster.

I mine tanker så jeg hunden for mig. Hvordan den var vågnet og havde mistet forstanden af smerte og chok. Hvordan den havde snappet ud efter mig og sikkert ville være sprunget på mig, hvis den havde været i stand til det. Hvem vidste, hvordan dette afsindige væsen foran mig ville reagere? Jeg havde konstrueret det

fra grunden, men sjælen ... Hvad med sjælen? Hvad, hvis denne skabning var lige så grufuld i sit indre som i sit ydre?

Vågn ikke op! tænkte jeg nu og løb frem for at koble instrumenterne af.

I det samme gennemrystedes rædselslegemet foran mig af en voldsom krampetrækning.

Et øjeblik stilhed, hvor det var, som om selve uvejret tav.

Så lyden.

Den forfærdende lyd af et tungt åndedrag.

De store øjenlåg begyndte at sitre.

Så gled de op.

Åh gud, øjnene. Sjælens spejl, siger man, men så havde dette væsen ingen sjæl, for der var intet at se i det rindende, mælkede blik. Øjnene var lige så døde, som da jeg havde placeret dem i krabiens dybe hul. Og dog var de levende.

Kvalmen og rædslen fik mig til at vakle, og bevægelsen fangede uhyrets opmærksomhed. Langsomt drejede det hovedet imod mig. Blinkede en enkelt gang. Savl dryppede fra den åbenstående mund, hvorfra der kom en rallende lyd.

Skabningen var spændt fast til bordet, men da den løftede armen, sprængte den læderremmen uden besvær. Den prøvede at sætte sig op, men kunne ikke koordinere sine bevægelser og faldt ned på gulvet. Den udstødte endnu en dyrisk lyd og begyndte at krabbe sig hen imod mig.

Den skræk, jeg følte, blev til ren panik, og jeg snurrede omkring, styrtede ud af loftskammeret, ned ad trappen og ind gennem døren til mit sovekammer, som jeg smækkede i bag mig. Hvad havde jeg gjort? Hvad i himlens navn havde jeg dog gjort?

Flere tanker blev der ikke tid til. Det sortnede for mine øjne,

og jeg nåede lige akkurat at stavre hen til sengen, før jeg mistede bevidstheden.

Jeg drømte om Henry. Drømte, at vi var børn igen og løb hånd i hånd gennem græsset omgivet af mit hjemlands smukke bjerge. På et tidspunkt slap vores hænder hinanden, Henry sakkede bagud, og da jeg vendte mig om, var det ikke længere min barndomsven, der stod bag mig, men Elizabeth. Hun havde samme alder, som da jeg var rejst hjemmefra, og jeg lagde armene om hende, lukkede øjnene og kyssede hende. Men hun kyssede mig ikke tilbage, og da jeg åbnede øjnene igen, var det ikke Elizabeth, jeg holdt om, men min mor. Min døde mor, der havde ligget i graven i over fire år. Hendes hud hang i laser, og maddikerne vred sig i det blottede kød.

Vågn op, Victor, hviskede hun med en stemme fuld af jord.

Jeg vågnede med et sæt.

Det var stadig nat. Udenfor var uvejret stilnet af, og jeg lå musestille. Lyttede efter væsenets rumsteren oppe på loftet. Kunne ikke høre andet end mit eget dunkende hjerte.

Min flugt fra laboratoriet var foregået i blind panik, og jeg kunne ikke huske, om jeg havde lukket døren til loftskammeret efter mig. Jeg kunne dog huske, at jeg havde lukket døren til sovekammeret.

Nu stod den åben.

I det samme hørte jeg det. Det tunge åndedræt, lige i nærheden. Jeg drejede hovedet i lydets retning, og dér – i månens kolde lys, der skinnede ind mellem sprækkerne i vinduesskoddene – så jeg ham.

Det.

Uhyret stod ubevægelig i midten af rummet og stirrede lige på mig. Det stod. Hvor længe jeg havde været væk, vidste jeg ikke,

niske lig allerede fået kontrol over sine lemmer. Så vaklede det stønnende imod mig – nøgen og hæslig – med fremstrakte arme og de modbydelige læber fortrukket i noget, der mindede om et grin.

For anden gang den nat flygtede jeg. I sidste øjeblik undveg jeg skabningens snappende hænder og styrtede ud af værelset, ned ad trapperne og ud i den mørke by. Løb, løb, løb, som om den onde selv var i hælene på mig. Tanken var næppe helt forkert.

Jeg søgte tilflugt i kirkens gårdhave og krøb sammen i skyggen af Guds hus, sitrende af rædsel.

Hvad skulle jeg gøre? Alle mine drømme var fra det ene øjeblik til det næste blevet til det stik modsatte. Et blasfemisk mareridt, der nu ravede rundt i min lejlighed.

Jeg må slå det ihjel, tænkte jeg. Aflive det, ligesom jeg havde aflivet hunden. Det var det eneste fornuftige at gøre, og det var ikke alene min pligt, det var også min ret, eftersom det var mig, der havde givet væsenet liv.

Men hvordan? Selv om det ikke var mere end få timer siden, skabningen havde taget sit første åndedrag, så kunne den allerede styre sine arme og ben, og den var både større og stærkere end mig.

Jeg blev, hvor jeg var, indtil morgenen gryede. Hvis skabningen var faldet i søvn, havde jeg forhåbentlig en chance. Natten føltes evig, og det var, som om det var en helt anden verden, der vågnede, end den, jeg havde befundet mig i dagen før.

Himlen var én stor, grå plade, og det var begyndt at regne igen. Jeg travede hvileløst rundt. Jeg vovede endnu ikke at vende tilbage til min lejlighed, og ved hvert gadehjørne begyndte mit hjerte at slå hurtigere ved tanken om, at *han* ville komme vral-

tende imod mig, hans arme udstrakte og med det vanvittige smil om læberne.

Jeg fortsatte på denne måde, indtil jeg kom til den kro, hvor dagvognene gjorde holdt. Jeg var sulten og tørstig og kold helt ind til marven, da mit blik faldt på en diligence, som ankom i det samme.

Jeg blev grebet af en ubændig lyst til at vende mig bort fra krostuen og i stedet sætte mig ind i en vogn og betale kusken for at køre mig hele vejen hjem til Genève. Tilbage til min familie og mine venner og mit barndomshjem, hvor alt var trygt og godt, og glemme alt om denne skrækindjagende nat.

Vognen foran mig gjorde holdt, døren gik op, og en mand steg ud. Jeg stirrede vantro på ham, overbevist om, at det måtte være min fantasi. En velsignet dagdrøm som modsvar til nattens rædsler, og jeg tog mig selv i at knibe mig i armen. Det var over fire år siden, jeg sidst havde set ham, men jeg genkendte ham øjeblikkeligt.

“Henry?” mumlede jeg.

Han vendte sig om, og ved synet af mig lyste min gamle barndomsven op i et overrasket smil. “Næ, nu har jeg aldrig ... Victor? Har du ligefrem stået og ventet på mig?” Han slog leende ud med armene. “Tænk, at du er det første menneske, jeg ser. Hvad er sandsynligheden?”

Jeg rystede på hovedet. “Hvad laver du her?”

“Har du ikke modtaget mit brev?”

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare. Jo, jeg havde givetvis modtaget hans brev, jeg havde bare ikke læst det.

“Fire års hylen og tryglen gav omsider pote,” sagde han og tog imod kufferten, som kusken løftede ned fra taget. “Min far har ladet mig slippe for købmandsgården og tilladt mig at tage på op-

eksperiment ... Mit eksperiment gik galt.

Henry sagde noget mere, men ordene blev -- ligesom alt andet -- væk i den mørke tåge, der ~~endnu en gang~~ skyllede ind over mig fra alle sider.

1/20

KAPITEL 7

RESULTATET

Jeg har siden ofte spekuleret over, hvorfor jeg reagerede, som jeg gjorde den nat. Skabningens udseende kom jo ikke bag på mig. Heller ikke, at det åbnede øjnene og trak vejret. Det var netop det, jeg havde arbejdet mig frem imod, så hvorfor føltes det, som om mit eksperiment slog fejl i nøjagtig det sekund, det lykkedes? Hvorfor flygtede jeg, som et skræmt kid flygter fra løven?

Jeg tror, at svaret gemmer sig i selve spørgsmålet. Rent instinktivt frygter kiddet løven, og den forfærdelige nat skar det som en rægekniv igennem min bevidsthed, tanke og fornuft i form af den skinbarlige sandhed: Jeg vidste -- ikke med mit intellekt, men med mit instinkt -- at skabningen var den rene ondskab. Også selv om beviserne først kom langt senere. Så langt, at det næsten lykkedes mig at glemme, hvad jeg havde sat i verden.

***

de den nat?"

"**SLOG JEG DIG IHJEL?**" brølede han, og hans øjne, der indtil nu havde forekommet mig døde og udtryksløse, flammede pludselig i vrede. "**SLOG JEG DIG IHJEL?**"

Ordene kastede et ekko mellem bjergsiderne.

"**Du siger, jeg skal ... straffes for mine forbrydelser.**" Han fastholdt mit blik, og jeg kunne se noget andet derinde bag vreden. **Sorg? "Jeg siger, jeg ... blev straffet, før jeg havde ... beGået nogen. Du er min skaber, men selv du ... har ingen aNelse. Du ved ikke ... hvilken succes dit ekspeRiment var. Hvad du ... skabte deN nat."**

"En dæmont", sagde jeg. "Et ækelt monster."

"**Nej!**" Han bankede på sit bryst med sin grove lap. Selv om han var i stand til at hæve og sænke stemmen, forblev den sært monoton. Død som det kød, han var bygget af. "**Jeg var god! Jeg ved, at jeg var god!**"

"**God? God?**" Ordet tændte mig af. Hvor vovede dette uhyre at kalde sig selv god? Han, der skånselsløst havde kvalt livet ud af lille William. Jeg kunne ikke længere holde mig tilbage, og med et rasende udbrud kastede jeg mig over ham og forsøgte at rive ham med ud over kanten. Ikke engang han ville kunne overleve sådan et fald.

Men jeg kunne lige så vel have prøvet at vælte det bjerg, vi befandt os på. Han rykkede sig ikke en tomme.

"**Du skaBte mig ... og nu vil du slå mig ihjel.**" Med en knurren greb han fat i min krave, løftede mig op i luften og holdt mig i strakt arm ud over skrænten.

Gispende stirrede jeg ned i dybet.

"**Så let,**" sagde han dæmpet. "**Så let kunne jeg ... slukke min skabers lys.**"

"Gør det!" prustede jeg gennem sammenbidte tænder. "Gør det!" Han lod til at overveje det, men jeg vidste også, at han kun lod som om. Han havde ikke lokket mig herop bare for at slå mig ihjel. Der lå noget mere bag. Med ét ønskede jeg ikke at vide hvad.

"Gør det!" Jeg slog ham på hånden. Forsøgte at vride hans fingre fra hinanden. "**Jeg fortjener det!**"

"**Man får ikke ... altid, hvad man fortjener,**" sagde han, og jeg fik atter fast grund under fødderne, da han trak mig til sig. Så tæt på, at jeg kunne lugte hans ånde. Den stank af fordærv. "**Ja, jeg har gjort ... utilgivelige ting, men jeg anklager dig ... for det samme. Lyt til mig, FrankeNstein. Giv mig, hvad ... jeg kræver.**"

"Lytte til dig?" Jeg vred mig løs. "Jeg vil ikke engang se på dig."

"**Så luk øjnene.**" Han lagde sin store hånd over mit ansigt, så jeg intet kunne se. Jeg kunne mærke, hvor skrækindjagende stærk han var. Han kunne knuse mit hoved ved blot at knytte næven. Men berøringen, hvor ækel den end føltes, var ikke truende. Snarere mild. Som et barn, der holder sin mor for øjnene. "**Min historie. Du vil høre den. Og du vil træffe ... en beslutning.**"

En beslutning? Hvad skulle det sige?

Han trak hånden til sig. Ud af øjenkrogen så jeg en knyttnæve stor sten ligge på jorden. Jeg overvejede at samle den op. Måske kunne jeg overraske ham med et velplaceret slag og hamre hul på hans kranie. Men jeg lod stenen ligge. Hvor lidt jeg end brød mig om at indrømme det, så havde hans ord ramt noget i mig. For første gang følte jeg en form for forpligtigelse over for denne skabning. **Min skabning.** Hver gang jeg så på ham – denne modbydelige masse, der bevægede sig og talte – blev jeg syg om hjertet af rædsel, men det var ikke kun ham, jeg var flygtet fra den nat. Jeg var også flygtet fra mit ansvar, og samtidig – trods det syden-

KAPITEL 22

SKABEREN AF KVINDEN

Gudsforladt havde Henry kaldt stedet, og beskrivelsen kunne ikke have været mere rammende. Øen, jeg slog mig ned på, bestod næsten udelukkende af rå klipper, som de skummende bølger piskede løs på fra alle sider. Det var, som om de lavthængende skyer aldrig skiltes og tillod bare et enkelt solstrejf at trænge igennem. Et evigt tussmørke, der kun blev afløst af buldrende sorte nætter. På intet tidspunkt lagde vinden sig, men peb ustandseligt i klippespalterne og snappede med spidse tænder. Dyrelivet bestod af skræppe-nde havfugle og nogle magre geder og køer på evig jagt efter de få græstotter, der formåede at kæmpe sig op af den gølge jord.

To håndfulde huse i dårlig stand lå spredt ud på øen, der stank af tang og fiskeaffald. Det ene af dem stod tomt, og det lejede jeg mig ind i. Stråtaget og vinduerne var utætte, de fleste gulvbrædder rådne, og døren hang skævt. Men det gik med nogle lappeløsnin-ger, og jeg begyndte at sætte mit laboratorium op.

Dørlåsen var rustet fast, så jeg supplerede i stedet med en haan-

gelås, selv om det syntes unødvendigt. Man skulle have troet, at min ankomst ville tiltrække sig de få øboers nysgerrighed, men de pjaltede, udtærede skikkelser, der levede her, holdt sig for sig selv. Det var, som om forarmelsen havde forvandlet dem til en form for viljeløse søvngængere, der fik mig til at tænke på Hades' udpinte sjæle. Jeg spekulerede på, om færgemanden, der havde sejlet mig hertil, hed Karon. Eller også fornemmede øboerne ganske enkelt, at de gjorde klogest i at passe sig selv.

Og helt gudsforladt var stedet trods alt ikke: Der var en kirke-gård. Det samme gjorde sig gældende for de omkringliggende øer, og jeg fandt hurtigt ud af, at begravelser ikke var en sjælden begi-venhed i denne afsides del af verden. Tværtimod, vejret, havet og de forræderiske klipper gjorde druknødten til en hyppig gæst. I ly af nattemørket aflagde jeg de forskellige gravsteder et besøg med spade og sav, og således fik jeg efterhånden samlet størstedelen af elementerne til mit nye væsen. Jeg købte en af de elendige køer, som jeg slog ned, så jeg kunne bruge knogler og muskler til at give skabningen samme højde og drøjde som sin mage.

Dagene gik.

Jeg knoklede, fra solen sank i havet, til den stod op igen. Om morgenen sov jeg, og om eftermiddagen gik jeg sommetider en tur, hvis vejret tillod det. På disse vandringer gik jeg altid ned til vandet, mens jeg ud af øjenkrogen holdt udkig efter en bevægelse i landskabet. Men jeg så stadig ikke noget til uhyret, og jeg mærkede min uro skifte retning. Tænk nu, hvis han slet ikke var fulgt efter mig. Tænk nu, hvis han var blevet tilbage i Genève. Måske havde han blot ventet på, at jeg ville tage afsted, så han kunne få afløb for sin hæventørst, uden at jeg ville vide det. Pludselig ønskede jeg at få et glimt af ham, så jeg kunne vide mig sikker i min sag.

"Vis dig," hviskede jeg og stirrede rundt i alt det grå. "Vis dig."

Øen svarede med vind og tavshed.

Dagene gik.

På sin vis skred arbejdet nemmere frem denne gang. Jeg havde jo prøvet det før. Men samtidig var det langt værre end sidst, hvor jeg havde været blind af besættelse. Af og til kunne jeg ikke få mig selv til at gå ind i laboratoriet, hvor endnu et monstrøst væsen var ved at tage form. Jeg væmmedes og havde kvalme ved mit syge værk, og sommetider gik der flere dage, før jeg var i stand til at fortsætte.

For di jeg var mere øvet end sidst, var jeg denne gang i stand til at udføre et mere nydeligt stykke arbejde: Jeg kunne få kroppens proportioner til at passe bedre sammen, skabe mere harmoniske ansigtstræk og finere syninger. Men det måtte jeg ikke. Det duede ikke at skabe et væsen, der var mere elegant end det forrige, og jeg var med vilje nødt til at gøre min nye skabning mindst lige så grupvækkende i udseende som ham.

Dagene gik.

En eftermiddag, da jeg var på vej tilbage fra en gåtur, så jeg en skikkelse træde ind i huset, netop som jeg rundede et hjørne og fik det i syne. Jeg havde ikke fået sat hængelåsen på – det var ikke første gang, da jeg efterhånden havde vænnet mig til min uforstyrrede tilværelse – og et øjeblik troede jeg, at det var ham. Men skikkelsen var for lille. Det var en af øboerne, som indtil nu havde ladet mig være i fred.

Med hjertet i halsen satte jeg i løb og var næsten nået frem, da der lød et skrig inde fra huset. Kort efter kom en ældre kvinde stormende ud, bleg i ansigtet af rædsel. Hun havde en kurv over armen, som hun smed fra sig i dørråbningen. Den var fyldt med de fisk, hun åbenbart var kommet for at sælge. Hun fik øje på mig, og selv på denne afstand kunne jeg se skrækken i hendes blik tage

til. Som var jeg et uhyre værre end det, der lå halvfærdigt inde i huset. Hun drejede om på hælen og løb, så hurtigt hendes gamle ben tillod.

“Vent!” råbte jeg og satte efter hende. “Vent!”

Jeg ved ikke, hvad jeg havde tænkt mig at sige til hende. Hvordan kunne jeg på nogen måde bortforklare det, hun havde set, og forhindre hende i at sladre? Hvilke ord fandtes der til at retfærdiggøre det afsindige, jeg var i gang med?

Ingen.

Men derfor var det, der skete, stadig et uheld.

Jeg indhentede hurtigt konen og greb fat i hende. Hun var ude af sig selv, og den styrke, panikken gav hende, kom bag på mig. Med et gisp rev hun sig løs, men snublede samtidig over sine ben og faldt til jorden. Hun nåede aldrig at tage fra med hænderne. Hendes hoved ramte et klippestykke, der ragede op som en gravsten, og så ... Så lå hun stille.

Længe stirrede jeg på den livløse skikkelse. Blodet, der løb fra hullet i hendes pande.

Jeg lukkede øjnene. Vidste, hvad jeg skulle gøre. Hvad jeg var nødt til at gøre.

Jeg samlede den døde kvinde op og bar hende tilbage til hytten. Bagefter sneg jeg mig ned til havet og kastede hendes sjæl og kurven med fisk ud over klippesiden.

Senere ville man finde det og drage egne konklusioner. Måske var hun faldet, måske var hun sprunget. Uanset hvor meget jeg ønskede det, kunne uheldet ikke gøres om, men den stakkels kones død behøvede ikke at være forgæves: Jeg havde stadig brug for dele af den kvindelige krop.

Jeg arbejdede videre.

Dagene gik.

KAPITEL 23

TINEVÆGSELEN AF KVINDEN

Jeg var næsten færdig med mit arbejde, da jeg en sen aften sad i mit laboratorium. Udenfor var månen ved at stige op af havet.

På bordet foran mig lå *hun*. Kun enkelte hudflapper manglede at blive syet sammen og gabte over blottet kød.

Jeg havde ingen ide om, hvor længe jeg havde været på øen. Tiden var forsvundet, opløst af arbejde, dårlig søvn, tåge og regn. Sådan havde jeg det også selv. Som om jeg var gået i opløsning. Som om mennesket Victor Frankenstein var blevet mere og mere udvisket, efterhånden som den nye skabning tog form. Vi var begyndte en sjælløs skal.

Månelysen faldt ind gennem vinduet og fik væsenets maddi-kefarvede hud til at virke endnu blegere. Hun var mere hæsli-ge af udseende end det bæst, der ventede på hende. Et aflangt, kranie-agtigt ansigt, der var sunket sammen i den ene side. En labyrint af grove sting. Totter af trevlet hår. Øjne i forskellige størrelser. Næsen var et åbent hul, munden en grotte med tænder fra heste

og køer. Kroppen var som et forvredet spejlbillede af et menneske, og jeg spekulerede på, om Gud havde haft det på samme måde. Om Adam og Eva havde set lige så afskyelige ud i hans øjne, som dette uvæsen gjorde i mine.

Men hvor Gud kunne forlange tilbedelse af sine skabninger, kunne jeg kun håbe på nåde, og jeg tror, at det var i det øjeblik, at det gik op for mig. At der ikke fandtes en almægtig Gud. At det hele var ét stort bedrag. Beviset var i paradokset: Kunne Gud – som jeg havde gjort – bygge et væsen, der var mægtigere end ham selv? Hvis nej, så var han ikke almægtig. Hvis ja, så var han ikke længere den almægtige.

Jeg stirrede på uhyrets lukkede øjne. Forestillede mig, at de åbnede sig. Det flade, rindende blik bagved. Legemets krampagtige bevægelser. Brystkassen, der hævede og sænkede sig. Livet pustet ind i dødt kød.

Men hvilket liv? Hvilke tanker, hvilken bevidsthed, hvilken sjæl?

Jeg vil genGælde min mages følelser for mig huNdrede gange. Det havde uhyret sagt til mig på bjerget, men det var ikke givet, at denne "kvinde" automatisk ville elske ham tilbage. Hvad nu, hvis hun også vendte sig fra ham og ønskede menneskets kærlighed frem for hans? Afsky og manglende accept havde drevet ham ud over kanten. Hvad ville det så ikke gøre ved ham at blive afvist af en af sine egne? Han havde svoret at bosætte sig i øde områder, men det havde hun ikke, og det var ikke i hans magt at love noget på hendes vegne.

Jeg mærkede, hvordan mit hjerte begyndte at slå hurtigere, efterhånden som den ene tanke afløste den anden. Det var, som om de livgivende instrumenter var blevet koblet til min krop og rev mig ud af den dødlignende sindstilstand, jeg havde befundet mig

i de sidste uger. Jeg følte mig stakåndet, mærkede pulsen banke i tindingerne, sveden i håndfladerne.

Tre år tidligere havde jeg skabt en morderisk dæmon uden samvittighed. Nu var jeg i færd med at skabe endnu et væsen, hvis karaktertræk, drifter og tilbøjeligheder jeg var lige så uvidende om. Tænk, hvis denne nye skabning var tusind gange mere ondskabsfuld og blodtørstig end den første. Tænk, hvis hendes eneste trang bestod i at mæske sig i mord og død.

Og selv om uhyret formåede at holde sit løfte, og han og hans mage slog sig ned i utilgængelige egne, hvad så, hvis de fik børn? Han længtes efter kærlighed, men han vidste også, at den fandtes i flere former. En fars kærlighed. En søn eller en datters kærlighed. Jeg kunne naturligvis sørge for, at den endnu ufærdige kvindekrop foran mig ikke ville være i stand til at blive gravid, men af frygt for skabningens reaktion havde jeg ikke turdet gøre det, og for mit indre blik så jeg en ny race af skrækindjagende djævleunger myldre frem. Monsteryngel, der ikke kunne tøyles, og som søgte ned fra bjergene, formerede sig ud over hele kloden og indledte den krig mod menneskearten, som deres ophav havde truet med.

Jeg mærkede blodet isne i mine årer. Jeg benægter ikke, at jeg var blevet bevæget af skabningens historie den dag i klippehulen. Men jeg var også blevet rædselsslagen over hans trusler, og det var, som om omfanget af mit løfte til ham først nu for alvor gik op for mig. I mit inderste rystede jeg ved tanken om, at fremtidige generationer ville forbande mit navn for at have sluppet denne plage løs, for at have købt min egen fred og families sikkerhed på bekostning af hele menneskehedens eksistens.

I det samme rørte kvinden på sig. Jeg satte mig op med et ryk. Så indså jeg, at det ikke var hende, der havde bevæget sig, men en

skygge, der lå hen over hende. Jeg vendte blikket mod vinduet, og der stod han.

Hans ækle fjæs var oplyst af månens hvide skær, og hans læber formet i et uhyggeligt smil, idet han betragtede skabningen, der lå livløs på bordet.

Han var her. Naturligvis var han her. Han havde fulgt efter mig hele vejen og fra sit skjul holdt øje med, at mit arbejde skred frem. Nu kunne han næsten ikke vente længere.

Så slog en anden tanke mig, og den var det sidste søm i kisten: Hvordan kunne jeg stole på, at han overhovedet havde tænkt sig at holde sit løfte? Hvad skulle forhindre ham i at bryde det, så snart han havde fået, hvad han forlangte?

"Aldrig," hviskede jeg. Råbte det så af mine lungers fulde kraft: "Aldrig!"

Jeg greb øksen, der stod lænet op ad væggen, og huggede den med al min styrke ned i skabningen foran mig. Øksehovedet kløvede sig igennem kød, brusk, sener og knogler og delte det hjerte, der endnu ikke slog. Der *aldrig* ville slå. Flere ugers arbejde ødelagt på et splitsekund.

Monstret skreg. Skreg, som om det var ham, øksen havde ramt, og lyden fyldte mig med usigelig glæde. Dette var *min* hævn: at ødelægge hans drøm så tæt på målet, og jeg svingede øksen igen og igen, skilte hovedet fra kroppen og reducerede hans håb, hans ønsker, hans fremtid til knoglesplinter, knust kød og stumper af indvolde.

Døren til huset blev slået op med et brag, og han kom stormende ind, kastede sig over mig, flåede øksen ud af mine hænder.

"HVAD HAR DU GJORT? HVAD HAR DU GJORT?"

"Det eneste rigtige," svarede jeg og mærkede min krop blive

slap i hans greb. Jeg ville være kollapse, hvis han ikke havde haft fat i mig. "Jeg bryder mit løfte."

"GENOPTAG ARBEJDET! ADLYD! ADLYD, ELLER JEG ..."

"Dine trusler vil kun få mig til at stå mere fast. Jeg gør det ikke."

Han brølede igen, og jeg lukkede øjnene, da jeg så ham hæve øksen. Jeg forventede at blive hugget ned og så frem til intetheden, der ville følge efter. I stedet lød der en skramlen, da han kastede øksen fra sig, og hans døde, kolde hånd lagde sig stramt om min hals. Jeg kunne mærke de knusende kræfter, han besad, men han klemte ikke til. Lænede sig i stedet så tæt på, at jeg kunne lugte hans ånde. Den stank af død. Hans vejtrækning var tung og knurrende. Så talte han, langsomt, og hvert ord dryppede af had:

"Jeg vil ... væRe hos dig ... på din bryllupsNat."

Trykket om min hals forsvandt.

Der lød skridt.

De fortonede sig.

Jeg åbnede øjnene. Hytten var tom bortset fra resterne af det massakrerede væsen. Døren lå som et kistelæg på gulvet, hvor blodspor ledte ud i natten.

Jeg overvejede at tage øksen og følge efter. Men jeg vidste, at jeg aldrig ville indhente ham, og jeg sank rystende sammen mod væggen, mens jeg stirrede på det afhuggede hoved, der lå på gulvet. Det var trillet et par meter, og øjenlågene var sprunget op. Det livløse blik forekom mig næsten taknemmeligt, og i et kort sekund, bare et kort sekund, følte jeg, at jeg for en gangs skyld havde gjort noget godt.

KAPITEL 24

Jeg blev siddende, indtil morgenen gryede. Tåge og regn og en himmel, der var én stor skive af jern.

I mit hoved – dæmonens hvislende stemme:

Jeg vil ... væRe hos dig ... på din bryllupsNat.

Nederdrægtig som han var, ville han ikke tage sin hævn, før han troede, at jeg ville være mest lykkelig, og jeg tænkte, at jeg kunne vælge ikke at forlade øen. Tilbringe resten af mine dage på dette trøstesløse sted og blive en del af de skyggeagtige øboere, der levede i deres egen lukkede verden. Aldrig vende tilbage. Aldrig gifte mig med Elizabeth og dermed eliminere uhyrets trusel. Vinde over ham ved at dø her.

En lyd udenfor. Knasende grus.

Var det ham? Var han vendt tilbage for at tvinge mig til at genoptage arbejdet? Det håbede jeg. For så ville det ende her og nu. På den ene eller anden måde. Jeg greb øksen og rejste mig. Listede hen til vinduet og kiggede ud.

Jeg var ikke nået mere end halvvejs ned ad trappen, da der lød et klir efterfulgt af et skrig.

Tiden standsede. Hver en muskel og fiber i min krop var lammet, og bare det at vende mig om syntes at tage en evighed. Jeg kunne mærke blodet størkne i årerne og stikke i mine lemmer. Måske råbte jeg Elizabeths navn, måske hviskede jeg det kun.

Turen op ad trappen føltes som timer, selv om det næppe kan have taget mere end få sekunder. Men også det var for lang tid. Alt for lang tid.

Hun skreg ikke længere, da jeg nåede frem. Der var kun stilhed. Grusom, skånselsløs stilhed, idet jeg sparkede døren til værelset op.

Alting styrtede sammen inden i mig. Det var, som om jeg døde igen og igen, mens jeg stod der i døråbningen og stirrede på Elizabeth, der lå i sengen. Det så ud, som om hun var blevet kastet som en dukke.

Armene, der hang slæbt ned.

Håret, der lå som et forrevet slør hen over ansigtet.

Hovedet, der vendte den forkerte vej.

Vinduet var smadret, gardinet var flået ned på gulvet og ...

Og der var han.

Som en grotesk edderkop sad min fjende ude på muren og betragtede mig gennem den knuste rude. Han havde et ondskabsfuldt grin i ansigtet, og han løftede spottende en finger og pegede på liget af min hustru, som om han ville sige: *Nu ved du, hvordan det føles*. Så begyndte han at kravle ned, og først nu forstod jeg, at det aldrig havde været hans plan også at slå mig ihjel. Det var Elizabeth, han var kommet efter. Kun Elizabeth.

Med et brøl løb jeg hen til vinduet og tog sigte med pistolen. Han var stadig på vej ned ad muren, men om det var, fordi jeg

rystede for meget eller ikke tog mig tid til at sigte ordentligt, ved jeg ikke. Jeg ved kun, at jeg missede mit skud.

Så var han væk.

Jeg løb tilbage til Elizabeth og tog hendes slappe krop i min favn, knugede hende ind til mig, græd i hendes hår. Hvad havde jeg dog gjort? Hvad havde jeg dog gjort?

Svagt fornemmede jeg folk komme løbende ind i værelset, kaldt af larmen. De var ikke andet end slørede skikkelser for mit blik, deres ophidsede stemmer fjerne ekkoer.

"Hjælp mig!" græd jeg, bønfaldt jeg, skreg jeg, hviskede jeg. "Åh gud, hjælp mig! Hun er blevet slået ihjel. Morderen er stadig derude, fang ham, fang ham!"

Der lød råb og trampende skridt, og få øjeblikke senere lyste deres fakler op i den mørke skov, da de med høtøve og geværer indledte jagten på uhyret. Jeg vidste, at de aldrig ville få fat i ham.

Jeg blev tilbage og holdt om Elizabeth. Min elskede søster, som jeg var vokset op med. Som jeg havde grinet og grædt med. Som jeg havde badet i søen med om sommeren og kælket med om vinteren. Som jeg havde danset i mudderpytter og kigget på stjerner sammen med. Som havde ventet på mig. Som havde stolet på mig. Jeg havde satset hendes liv, og jeg havde tabt, og tanken rev i mig. Tanken om, at jeg kunne genoplive hende. Jeg kunne skære hendes hoved af og erstatte de knækkede nakkehvirvler med nye. Sy hovedet på igen med fine sting, der kunne skjules af et tørklæde.

Men jeg havde efterladt mit værktøj i en ormstukken rønne på Orkneyøerne, og selv om det skulle lykkes mig at få fragtet hendes lig dertil ... Selv om det skulle lykkes mig at vække hende igen ... Ville det så overhovedet være Elizabeth, der vendte tilbage? Hvor sad sjælen? Hvor blev den af, når livet ophørte? Hvad nu, hvis det ikke var min kærlige Elizabeth, der slog øjnene op, men en

forandret udgave, der var lige så hadefuld som det bæst, der havde myrdet hende? Det forbandede monster, der også havde myrdet William og Henry og ...

Erkendelsen ramte mig som en hammer.

Min far! Jeg havde troet, at uhyret ville gøre det af med mig på min bryllupsnat, hvor han antog, at jeg ville være mest lykkelig. Men selv om det var mig, han var ude efter, så forstod jeg nu, at han ikke ønskede at straffe mig med døden, men med livet. Ønskede at frarøve mig alle dem, jeg elskede, og udslette hele min familie. Hvilket betød, at hans bestialske gerninger denne nat endnu ikke var ovre. Tanken vækkede mig til handling, og jeg forlod værelset i sprint. Løb ned ad trappen og ud i hestestalden, hvor jeg hurtigt sadlede den største af hestene op og jog hælene ind i siden på den, tordnede ned ad stien gennem den måneoplyste skov. Jeg kunne høre mændene, der jagede morderen. Gøende hunde. Lydene fortonede sig hurtigt bag mig. Jeg red i galop hele vejen til Genève, mens jeg piskede hesten til blods.

Huset så uforstyrret ud, da jeg omsider nåede frem, men jeg gruede for det forfærdelige syn, der ventede mig derinde.

Jeg sprang af hesten og løb op til døren, hamrede på den af alle kræfter, mens jeg råbte på min far.

Kort efter blev den åbnet, og der stod han. Han så umådeligt tynd og gammel ud i sine natklæder og med stokken i hånden. Han stirrede forskrækket på mig. "V-Victor?"

Jeg trådte ind og låste døren bag mig. Kunne næsten ikke få ordene over mine læber. Men det viste sig heller ikke at være nødvendigt.

"Elizabeth?" hviskede han.

Jeg nikkede, og hans læber skælvede, som om han prøvede at sige noget mere. I stedet gav det pludselig et spjæt i ham. Stokken

gled ud af hans greb, og han tog et enkelt vaklende skridt imod mig, hans ansigt forvredet i en smertefuld grimasse. Så faldt han om.